

DÙ CÓ HAY KHÔNG “NGÀY TẬN THỂ”

PK: Đỗ Văn Ngọc

Đôi bạn trẻ yêu nhau năm nữa là ba năm. Sau khi tốt nghiệp chàng đã đi làm được năm năm còn nàng đi làm được ba năm. Dù đồng lương còn rất khiêm tốn, dù viễn cảnh kinh tế gia đình không mấy khả quan nhưng họ vẫn yêu nhau. Hôm nay đôi bạn trẻ bàn bạc:

- Minh cưới nhau năm này nghe anh ?

Chàng do dự nói:

- Anh thấy mình chưa hội đủ điều kiện .

- Chờ đủ biết bao giờ đủ .

- Đành rằng không bao giờ đủ nhưng chúng ta còn thiếu nhiều quá.

- Trong hôn nhân anh nghĩ cái nào quan trọng nhất?

- Tiền không mua được tình yêu nhưng trong gia đình những nhu cầu vật chất mà thiếu thôn thì rất khổ.

- Em hiểu, nhưng có một điều đặc biệt muốn nói với anh.

- Em cứ nói

- Đọc báo thấy người ta nói đến ngày tận thế. Theo lịch của người Maya ngày 21/12/2012 là ngày tận thế.

- Em cũng tin vào tin đồn đó à?

- Nó là nỗi ám ảnh làm em sợ.

- Em sợ cái gì?

- Em sợ lạc mất anh.

- Vớ vẩn!

- Nếu xảy ra thật thì sao? Nếu không cũng là dịp để thấy rõ lòng nhau. Em đã chọn chủ nhật ngày 16/12/2012. Sau ngày ấy nếu tận thế đến em và anh sẽ không được cưới nhau. Anh sẽ không được em cho cái quý giá nhất mà em gìn giữ bấy lâu”.

Nghe nàng thuyết phục hợp lý chàng ngã lòng nghe theo.

Sau khi đám cưới từ Đà Lạt chàng và nàng vội vàng đáp chuyến bay về Sài Gòn để hưởng tuần trăng mật. Hai người bạn trẻ chọn cho mình một khách sạn năm sao sang trọng nhất. Sau khi nhận phòng, tắm rửa, trang điểm...Hai người xuống phố từ giữa trưa đến khuya mới về. Trên taxi bảy chỗ, đầy ắp những đồ dùng mới toanh. Hai bộ chăn, drap, gối, màn cửa sổ, cái bóng đèn mờ, tấm thảm ở cửa ra vào .v.v...Căn phòng bỗng mới, ấm cúng, sang trọng. Nàng có vẻ hài lòng. Ngoài ra họ đã vào các Shop nổi tiếng Saigon mua cho chàng bộ đồ vét, đôi giày, cái cà vạt, dây nịt.v.v... Còn nàng thì y phục, soiree, giỏ xách tay, giày cao gót, son phấn, nước hoa v.v... Về đến khách sạn đôi bạn trẻ mệt nhừ, phải nhờ nhân viên khách sạn mang đồ của họ lên phòng. Sau khi khóa trái cửa phòng, nàng nắm chặt tay chàng bảo:

“Anh biết đó gia đình chúng ta rất nghèo tất cả đồ cưới của anh và em đều là mướn, thậm chí sợi dây chuyền anh đeo trên cổ, đôi bông tai, chiếc công của em đều là vàng giả. Em rất sượng sùng nhưng ba má em quá sĩ diện, em phải chiều theo.

Suy nghĩ một lúc, chàng cướp lời:

- Không biết ba mẹ anh đào đâu ra mà cho hết số tiền của bà con bè bạn chúc mừng cho chúng ta.

Nàng nhìn chàng âu yếm bảo:

- Bây giờ có tiền chúng ta phải xài đồ xịn, đồ thiệt. Em muốn hoàng tử của em phải đẹp, công chúa phải sang. Đó là lý do khiến em mua những món đồ đó, anh đừng bằng khoán. Thôi nghĩ cho khỏe rồi làm theo ý em.

Chàng mệt mõi nói:

- Cái gì nữa đây!

Nàng quyết đoán:

- Có làm theo ý em không?

- Làm thì làm có gì giữ vậy.

Nàng tắt điện, đốt nến trắng rồi lấy ra quyển kinh thánh gọi chàng đến gần trang trọng đọc “Sự gì Thiên Chúa kết hợp loài người không được phân ly”. Hai người đọc nhiều lần đoạn nàng lại lấy ra trong lọ nhỏ mấy viên thuốc, đưa cho chàng hai viên, nàng hai viên.

Chàng hết hồn hỏi:

- Em định chết à?

- Không, anh yên tâm, đây là thuốc an thần. Em không muốn anh thấy cảnh hài hùng trước khi chết. Anh cứ tưởng tượng căn phòng này sẽ nghiêng ngã, những khối bê tông sẽ sụp đổ, gió sẽ thốc mạnh vào các cánh cửa bung ra, chôn vùi em và cuốn anh đi mất...

Tối hôm đó nàng mặc một bộ đồ ngủ mới, trang điểm lộng lẫy son phấn, nước hoa gọi cảm nằm bên chàng. Hai người ghì sát lặng lẽ bên nhau chờ giờ “G” đến.

Chờ mãi, chờ mãi và họ thiếp đi từ lúc nào...

Âm thanh tiếng gõ cửa chàng giật mình buông vòng tay ôm, choàng dậy bước xuống giường ra mở cửa. Người đàn bà nói:

- Hôm nay cô chú dậy muộn, đã đến giờ dọn phòng.

- Xin lỗi 30 phút nữa chị trở lại.

Người dọn phòng quay đi, vương vai làm vài động tác thể dục, thấy vài tia nắng xuyên qua khe cửa chàng chợt hiểu đã không còn gì xảy ra đêm qua. Chàng đến bên giường lay nhẹ bờ vai nàng bảo:

- Dậy thôi em.

- Mở to đôi mắt sững sốt nhìn quanh rồi kéo chàng xuống sát bờ môi nói nhỏ:

- Không có tận thế hả.

Họ vui mừng ôm nhau lăn trên giường, hôn nhau không kịp thở trên má, trên mắt, trên môi. Chàng nói:

- Từ nay đến cuối đời còn lần nào nữa không!
- Một lần cũng đủ rồi.
- Em muốn ám chỉ điều gì?
- Đây là cơ hội thử thách.
- Thôi đủ rồi....

Buổi chiều đôi bạn nhỏ nằm lì trong khách sạn. Khi phở lên đèn chàng bảo:

- Anh đói, ra phố kiếm gì ăn để lấy lại bình tĩnh. Ngày mai hết tuần trăng mật nhớ đời.

Nàng ái ngại nhìn chàng:

- Hết tiền rồi, nhỡ túi không còn đồng nào mà ăn uống.
- Thật sao? Em quá ngông cuồng
- Tưởng chết thật rồi. Em xin lỗi.
- Từ nay, đừng nghe tin đồn nhảm rồi tưởng tượng ra đủ điều làm khổ mình, khổ người. Không biết tại sao anh bị cuốn theo việc làm của em. Chàng gằn giọng:

- Bây giờ nhìn đói hả?
- Rán nhịn một đêm, ngày mai về bố mẹ có cơm mà ăn.
- Em còn đùa được...?

Sáng hôm sau dù bức bối nhưng chàng cũng cùng nàng thu xếp tất cả những đồ dùng nàng đã mua bỏ vào các thùng carton, rồi gọi taxi ra phi trường. Trên hai giờ ngồi chờ chuyến bay, bụng đói cồn cào từ chiều qua không có thứ gì trong bụng, chàng phải gặm ổ bánh mì khô và chai nước suối. Bên nhau chàng thở thẽ vào tai nàng “Không lẽ anh kêu lên. Mẹ ơi cứu con”

- Mới có nhịn đói mấy tiếng đồng hồ mà trông anh mệt quá.
- Sau cái chết tưởng tượng của em, anh có nhiều điều thú vị, như là...

Nàng cướp lời:

- Em biết anh định nói gì. Những thứ em mua còn đó đem về nhà xài hoặc làm kỷ niệm. Mình còn sống có thể làm ra tiền. Em sẽ tiết kiệm.

Ngưng một lúc nàng tiếp;

- Dù có hay không “Ngày tận thế”. Một điều quý giá nhất em nhận được là anh vui vẻ chết cùng em. Thật diễm phúc cho em nếu trong suốt đời này được anh cư xử như thế.

Đỗ Văn Ngọc
Saigon - 12/2012